

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 12.

18. Juni 1904.

20. Aarg.

De mange Barnemord.

Det har glædet os at se, hvilken interesse *Uffe Birkedals* artikel har vakt for denne sag. Idet vi idag bringer nogle nye indlæg, beklager vi at have måttet lade andre ubenyttede af hensyn til pladsen. Vi har da efter bedste skøn henlagt dem, hvori vi mente, at der fremkom færrest nye synspunkter, som ikke ogsaa var fremkommet i andre indlæg.

Herefter vil forhåbentlig den af hr. *Nedergaard-Hansen* nedenfor foreslåede forening kunne tage sagen i sin hånd, således at alle, der har hjerte og kræfter tilovers for denne sag, derigennem kan tage arbejdet op, så de spredte kræfter samles.

Nogle Betragtninger over Straffelovenes § 192, 193, 194 og 195.

Af Sagfører *Neergaard-Hansen*.

Det gør mig altid ondt, naar jeg i Bladene læser om Forbrydelser og Straf, det gør mig ondt, mere for Forbryderen og den straffede, end for den, som Forbrydelsen er gaaet ud over — det er dog den Part, Forbryderen, der i Reglen lider mest — og dette maa man navnlig indrømme, naar den forurettede ikke er mere eller aldrig har været, og saadan er Tilfældet, hvad angaar de ovennævnte §§, de angaar nemlig Barnemord, Fosterfordrivelse, Fødsel i Dølgmaal og uforsvarlig Omgang ved Barnefødsel, naar Barnets Død bliver Følgen; altsaa: den forurettede er ikke mere, eller ikke været har.

Ofte og sidst i Aftes, da jeg atter læste om Barnemord, tænkte jeg paa: der er en Opgave for en kraftig og velorganiseret Forening; men stedse har jeg staaet tvivlraadig om, *hvorledes en saadan Sag skulde gribes an*. Idag spillede Tilfældet mig saa i Hænde, under Besøget hos en Ven, Numrene 10 og 11 af nærværende Blads 20de Aargang, og deri fandt jeg — jeg tænker paa Artiklerne om Barnemord — Meningsfæller, Folk, der havde samme Tanker som jeg, — Folk der havde følt, som jeg, for de uheldig stillede fødende ugifte Kvinder, som paa Grund af deres Medmenneskers taabelige Dom, en usand Morals Tryk, daarligere økonomiske Forhold og deres Forladthed, — ja, forladt staa de hyppigt, endogsaa af dem, som burde tage hele Byrden paa sine Skuldre — som paa Grund af alt dette lader sig fristes ind paa Forbryderbanen. Da disse Artikler, som berører dette Emne, lægger saa meget af Skylden over paa Lovgivningen angaaende Forsorgen af disse Børn avlede udenfor Ægteskab, vil jeg indlede mine Betragtninger med en kort Fremstilling af Udviklingen og den nuværende Tilstand af denne Lovgivning.

Christian V Danske Lov kendte vel til disse Børn, men giver dem ingen Ret, kun naar de „kuldyses“ af Faderen faa de Arveret halvt med Ægtebørn, jfr. Lovens 5. 2. 70: „Slegfredbarn arver ej Fader; men dersom Fader fører Slegfredbarn til Tinge, og lyser og forkynder, at det er hans Barn. tager det halv Lod mod Ægtebarn“. „Er Ægtebarn ej til, tager saadant Slegfredbarn fuld Arv. — Men der var intet i Loven om, at Barnefaderen skulde bistaa Moderen eller yde noget til Barnets Underhold. Dog dannedes hurtig den Mening, at naar Moderen var „uberygtet“ fortjente hun og Barnet nogen „Reparation“, jfr. H. R. D. af 1/5 1728. — Først 14/10 1763 torordnedes, at Barnefaderen skulde yde det halve Underhold indtil Barnets 10de Aar, „for at ikke det besøvede Kvindfolk skulde sættes i de bedrøveligste Omstændigheder, der kunde have farlige og skadelige Følger“. — Ved Forordning af 6/12 1839 udvidedes Forsørgelsespligten *betingelsesvis* til Barnets 14de